

Schieten maar?

In het zuiden van Limburg is in de afgelopen periode weer een aantal gevallen van hondsdoelheid bij Vossen gesignaleerd. Meteen gaan er dan stemmen op om maar zoveel mogelijk Vossen af te schieten. Is dat nu wel zo verstandig? Wanneer men Vossen (territoriumdieren) gaat bejagen heeft dat een tweetal effecten. In de eerste plaats zullen de opgejaagde dieren gaan trekken. En in de tweede plaats zullen de plaatsen die door afschot vrijkomen door dieren van elders opgevuld worden. Beide effecten hebben dus verplaatsingen van Vossen ten gevolge. Door deze verplaatsingen neemt de kans op verspreiding van hondsdoelheid eerder toe dan af. Om hondsdoelheid binnen de perken te houden verdient een stabiele populatie dan ook veruit de voorkeur.

Uit het bovenstaande zal duidelijk zijn dat, en gedachten daarover leven op dit moment binnen de Tweede Kamer en worden van harte ondersteund door jagerskringen, het proberen de Vossenstand sterk terug te dringen, het paard achter de wagen spannen is.

Er is echter nog een tweetal andere redenen om een beetje zuinig te zijn op de Vos. De eerste is dat hij, omdat hij een bejager van kleine knaagdieren is, een belangrijke rol speelt ten behoeve van de landbouw. Meteen hiermee samen hangt de tweede reden. De Vos is namelijk het laatste grote(re) roofdier dat in Nederland de menselijke beschaving trotseert. Dit betekent dat hij een belangrijke rol speelt bij het gezond en uitgebalanceerd houden van een groot aantal levensgemeenschappen. Het zou dan ook verstandig zijn om het overheidsbeleid niet te richten op sterke vermindering of zelfs uitroeiing (op de 'kop' van elke Vos staat f 15,—) van deze dieren, maar veeleer op de bescherming ervan, net zoals dat het geval is met vrijwel alle andere Nederlandse roofdieren en roofvogels.

Ten aanzien van de hondsdoelheid zou het overheidsbeleid daarbij gericht moeten worden op immunisatie van de Vossen. Wanneer daartoe aanleiding bestaat kan dit o.m. gebeuren door het toedienen van entstof die via (uitgelegd) voedsel wordt toegediend.

Na deze ontboezemingen naar aanleiding van de persberichten van de afgelopen tijd nu over naar het Maandblad van deze maand. In het bovenstaande is al aangegeven dat populaties van dieren (meestal) geen zelfstandige grootheden zijn, maar beïnvloed worden door populaties in de omgeving. Daarom deze keer een artikel over reptielen en amfibieën van de, aan Nederlands Limburg grenzende, Belgische Kempen. Van dichterbij komt de waarneming van de Kuifhyacint, die lange tijd in Nederlands Limburg uitgestorven gewaand was.

Tenslotte is een artikel opgenomen over de invloed van de moslaag op de kieming van die hogere planten die slechts kort leven en slechts éénmaal bloeien, daarna zaadzetten en afsterven. Het onderzoek waarvan verslag gedaan wordt is uitgevoerd op de op dit moment sterk in de belangstelling staande kalkgraslanden.

A.J. Lever

Verslagen van de maandelijkse bijeenkomsten

Te Venlo op 10 februari

De voorzitter opende de bijeenkomst en gaf het woord aan het Hoofd van de Plantsoenendienst der Gemeente Venlo, de heer Hölcher. Deze vermeldde dat de heer van Beek, in het kader van zijn biologiestudie een beheers- en inrichtingsvisie met betrekking tot de Groote Heide had gemaakt en bij zijn dienst onderdak gevonden had. De heer Hölcher loofde de inzet die de heer Van Beek getoond had bij het vervaardigen van het rapport en hoopte dan ook dat de Gemeente Venlo de adviezen zal gebruiken bij de inrichting en het beheer van de Groote Heide. Helaas waren geen genodigde afgevaardigden van de Gemeente Venlo aanwezig om dit te vernemen.

De heer S. van Beek kreeg hierop het woord om zijn rapport toe te lichten. Aan de hand van dia's werd getoond hoe het gebied er vroeger uitzag en hoe het aanzicht in de loop der jaren werd veranderd. Vervolgens kwamen de verschillende vegetaties die er tegenwoordig aanwezig zijn en de problemen die zich voordoen aan de orde. De heer van Beek gaf twee voorstellen voor beheer van de Groote Heide. Bij het eerste voorstel wordt er vanuit gegaan dat het oude heidelandschap wordt hersteld en de bossen omgevormd naar meer natuurlijke typen. Deze beheersvorm kost echter veel geld. Een andere mogelijkheid is een beheersvorm waarbij grote herbivoren als paarden en koeien ingezet worden. Nadat de vragen vanuit het publiek beantwoord waren kreeg de

heer J. Hendriks het woord om deze laatste beheersvorm te verduidelijken. Hij nam ons mee naar landschappen in West-Duitsland en Engeland waar al lange tijd koeien en of paarden in een groot terrein vrij rondlopen. Door de begrazing en het gedrag der dieren is op deze plaatsen een parkachtig landschap ontstaan met veel afwisseling. Ook komen er bijzondere planten voor en door de bescherming van doornstruiken krijgen bomen een kans om op te groeien. Een dergelijk landschap zou ook in onze omgeving gecreëerd kunnen worden door terreinen door runderen en paarden te laten begrazen.

De heer Hendriks voegde hieraan toe dat niet gelijk resultaat verwacht moest worden. Het zal tientallen jaren duren voordat een gedifferentieerd en